

hedsrige Dag, har man tøvet yderligere, nemlig lige til den 13. April. Først den Dag kom der lidt Gang i det, saa Lovforslagene kom herop to Maaneder efter, at de var fremsatte. Var de bare kommet 8 Dage før — saa beskedne er vi blevet —, havde vi haft, hvad jeg kalder usædvanlig rigelig Tid, især naar man ser paa de Opgaver, der stilles os. Det skulde ikke forbavse mig, om man maaske i Morgen kommer og siger, at man gerne inden Torsdag vil have Lovforslaget om Aarhus Banegaard færdigt; intet forbavser mig i saa Henseende; og derfor siger jeg, at 8 Dage før vilde have været meget rigelig Tid, efter hvad vi er vant til. Den højtærede Minister sagde, og det er ganske rigtigt, at vi har den Pligt at sørge for Indtægterne nu under disse Forhold. Det maa erkendes, og jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, selv om det ikke er absolut tiltalende for mig, at den letteste Vej for Finansministeren i Øjeblikket er de direkte Skatter. Men jeg er ikke enig med den højtærede Finansminister, naar hans Begrundelse af Sagen særlig er den, at under disse vanskelige Forhold vilde indirekte Afgifter falde ganske særlig haardt paa Smaafolk, disse Smaafolk som — og det er jo rigtigt — maa bære deres store og i visse Tilfælde meget besværlige Dele af Byrden med Indkaldelser og den Slags Ting. Dertil vil jeg sige, at man har jo dog indirekte Afgifter, og man har Statsindtægter, som kunde forhøjes, uden at man berørte Smaafolk særlig stærkt. I Parentes vil jeg sige, at det atter her viser sig, hvor daarlig en Forretningsmand Staten er, naar den driver sine Forretninger, og da særlig de danske Statsbaner, der i Øjeblikket vistnok er ganske uvidende om, at deres Kulforbrug maa koste dobbelt saa meget som sædvanligt, maaske 5—6 Mill. Kr. i Aar, medens Dampskibene, som ogsaa har deres forhøjede Driftsudgifter — ogsaa forhøjede Udgifter til Mandskabet —, sætter Fragterne op ganske simpelt. Hvad gør i det hele taget Forretningsmanden, naar han faar saa uhyre Udgifter lagt paa sig? Saa sætter han Priserne op. Men det gør Staten ikke. Jeg nævner dette som et af de Steder, hvor der kunde gøres noget, men der er andre Steder af samme Slags, jeg kunde nævne, uden at gaa til det, som den højtærede Finansminister tænkte paa, Afgifterne af Petroleum, Kaffe og Sukker, som vi paa den letfærdigste Maade kastede bort i 1908. Og der findes andre Midler, hvorved man kunde tænke sig at bøde lidt

paa Situationen. Naa, det har man nu ikke gjort; men jeg mener, at naar Staten inddrager sig paa at drive den Slags Forretninger som Banerne, bør den ogsaa gøre det paa forretningsmæssig Maade. Men noget saadant kommer først frem her lidt efter lidt; man er lidt ubevægelig, lidt langsom i Vendingen.

Jeg skal nu ikke spille Tid med at tale meget om disse Lovforslag. Mine Meningsfæller og jeg er villige til at bidrage til at faa Sagen ordnet og nærer i Virkeligheden Ønske om, at vi snart maa komme igennem med det, at vi ikke hele Sommeren skal sidde her og tale om disse Skattelovforslag, hvis Nødvendighed vi erkender, selv om vi ikke er paa det rene med, at de netop skulde være saaledes, som de foreligger vedtaget af Folketinget. I den Henseende fatter jeg mig kortest og trætter mindst ved at sige, at jeg ganske slutter mig til de af det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) fremsatte Udtalelser, som glædede mig meget — det er ganske vist omtalt af det ærede Medlem, som talte sidst (Vejstrup) —, nemlig om Forholdet imellem de direkte og de indirekte Skatter. Man kan mene, hvad man vil, men Forudsætningen i 1912 var jo nu, som det ærede Medlem sagde, at vi mente derved til en vis Grad at have truffet det rette Forhold imellem det ene og det andet, og den Grænse maatte vi ogsaa kunne overholde, naar vi flyttede ved dette. Overskrider vi, hvad jeg helst vil kalde den ene Grænse, bør disse Love være midlertidige, saa vi husker paa deres ekstraordinære Karakter og tidsbegrænsning, saaledes at vi, naar vi kommer til at give os af med disse Skattelove næste Gang, ikke har glemt dette. Det eneste gode, der er ved, at man atter skruer paa den Skatteskrue, der hedder de direkte Skatter, er det, at desto nærmere er man ved det Tidspunkt, hvor Skruen siger Stop, gaar over X, ganske simpelt fordi den ikke kan mere. Det naar man ogsaa en Gang; selv om det ikke naas endnu, kommer man ogsaa dertil, at det viser sig upraktisk at gaa videre; det maa man ikke se bort fra. De Midler, som haves paa forskellig Maade til at unddrage sig disse Skatter, vil blive taget i Brug, jo højere man kommer op. Selv om det lyder tiltalende og ogsaa tiltaler mig meget, at de store Indtægter skal betale mest, og at man maa tage Pengene, hvor de er, kommer der dog praktiske Hensyn, som man ikke maa glemme, og det mener jeg navnlig gælder med Hensyn til Arveafgiften.